

Paradoxa

■ **elecció del**
Consell
 d'Administració
 de Radió-
 Televisió
 Valenciana és un
 ràmmit pendent de
 les Coits per a la le-
 gislatura actual. Socialistes
 i populars li donene voltes a
 l'assumpte per repartir-se
 consensuadament els nou
 membres del dit òrgan. La
 solució més sensata consisti-
 ria a atorgar-li quatre llocs al
 PSOE, tres al PP i un a Unió
 Valenciana i Esquerra Unida,
 respectivament. Però els xi-
 cots de Joan Lerma s'han en-
 testat a quedar-se amb el sant
 i la penya. Volen garantir-se
 la majoria absoluta, si bé ne-
 cessiten, a tal fi, els dos
 terços de l'hemicicle. És a
 dir, necessiten el concurs
 dels populars.

Es molt possible que acor-
 den alguna eixida a l'embolic
 abans d'estripar la baralla, si
 bé el forn no sembla que esti-
 ga per a transaccions. Els
 conservadors indígenes es
 troben en un moment dolç i
 sospiten que la seua posició
 els està rendint bons divi-
 dends entre l'electorat, a més
 d'eposar nerviós el partit que
 governa la Generalitat. Però
 el seu marge de maniobra és
 molt limitat perquè els socia-
 listes ja han deixat caure que
 poden estripar la baralla.
 Això és, poden modificar la
 Llei de Creació de Radió-
 Televisió València vigent,
 emparant-se en la majoria
 absoluta de què disposen a la
 Cambra.

I són capaços de fer-ho. La
 pèrdua dels ajuntaments de
 València i Castelló —actual-
 ment del PP— se'ls ha assen-

tat com un punte-
 lló en plena
 panxa i ara es-
 tan en pla de
 "No passaran",
 tot i que per a
 això hagen de re-
 córrer al *rodet*.

Recurs legal, sens dubte,
 però perjudicial per a la de-
 mocràcia i fins i tot per al
 propi prestigi. Sobretot quan
 s'utilitza en batalles subalter-
 nes.

Siga quin siga el desenllaç
 d'aquest contenciós, el fet real-
 ment curiós és l'interès des-
 sorbitat dels socialistes va-
 lencians per prolongar la
 seua hegemonia en la televi-
 sió. Qualsevol observador es-
 sinformat deduiria que aquest
 control és indefugible per a
 desenvolupar un model televi-
 siu progressista i de qualitat,
 en la mesura del possible.
 Això no obstant, i aquesta és
 la paradoxa, el PSPV-PSOE,
 que ha tingut i té la majoria
 absoluta en el dit consell —a
 més del director general de
 l'Ens— ha dissenyat una televi-
 sió al gust i servei de la
 dreta i dels interessos exclu-
 sius del Molt Honorable.
 Molt de sainet i molt de po-
 pulisme, pur caldo de blaveri-
 sme. No és sorprenent que
 al si del partit comencen a
 sentir-se tambors de guerra
 contra aquest error, que és un
 escàndol.

J.J. Pérez Benlloch

Tornar a començar

A costumats a treballar
 amb uns punts de re-
 ferència fixos i amb unes nor-
 mes pre-establertes, conegudes
 i més o menys respectades, els
 últims esdeveniments interna-
 cionals han mogut el sòl als
 governs comunitaris, sorgits de
 l'última fase de la guerra freda,
 i els han deixats sense una
 política de recanvi i
 sense capacitat d'i-
 niciatives a termi-
 ni mitjà. No sa-
 ben què fer amb
 les relatives ex-
 cepcions dels a-
 lemanys que
 veuen créixer el seu
 poder i la seva influèn-
 cia cada dia que passa i els an-
 glesos, peons fidels dels E-
 EUU. En aquest joc dels dis-
 barats en què sembla haver-se
 convertit la política europea,
 els dirigents espanyols se si-
 tuen entre les primeres posi-
 cions. D'aquí ve, per exemple,
 que un dia el ministre
 d'Economia digui que accepta
 una "Europa de dues veloci-
 tats", i l'endemà mateix digui
 que no, i que en qualsevol cas
 Espanya estaria entre els paï-
 sos més ràpids de la CE. Els
 dubtes i les giragoneses a l'hora
 de reconèixer els països bàltics
 en seria un altre símptoma.

El problema és que aquesta
 confusió no afecta solament la
 política exterior, cosa que seria
 fins a cert punt lògica veient
 com canvien les coses i a qui-
 na velocitat, sinó que engavan-
 ya també la gestió interna. Per
 posar un cas, la política de
 contenció de la despesa públi-
 ca, imposada en gran part per
 la CE, fa que s'hagi de retallar
 el pressupost del Ministeri de
 Defensa. I si aquest no arriba
 al 2% del PIB la pròxima llei

del Servei Militar naixerà mor-
 ta, és a dir, sense fonts per a
 dur a terme les millores indica-
 des en el seu article. Així ho
 veu el PP, que ja ha advertit
 que des del consens existent en
 el més de juny sobre el docu-
 ment no s'estén al projecte de
 la llei si aquest no té una bona
 cobertura pressupostària.

Si el govern, o més
 ben dit, el Ministeri
 d'Hisenda, desac-
 celera les inver-
 sions en les in-
 fraestructures, tot
 hom sap que el
 creixement econò-
 mic és impossible. I
 això no és perquè sí,
 perquè sigui inevitable, però
 sense un pla global que les co-
 ordini. Per poder tirar endav-
 vant la legislativa, el govern ha
 d'aclarir urgentment, d'aquí a
 cap d'any com a mínim, tres
 incògnites bàsiques: la comu-
 nitària, l'econòmica.

Mentrestant, s'haurà de limi-
 tar a administrar el país, per
 comtes de governar-lo decidi-
 dament i amb perspectives de
 futur. S'ha trigat massa des del
 1989 a prendre solucions via-
 bles i ara els esdeveniments
 externs pesen molt i condicio-
 nen moltes decisions. I si, tal
 com sembla, s'acosten elec-
 cions, pitjor encara, perquè ja
 se sap que aquest país treballa
 molt malament així que flaira
 una contesa electoral, per peti-
 ta que sigui. Els socialistes han
 entaulat ja els primers contac-
 tes per intentar salvar el que
 puguin del consens anterior,
 però ells mateixos reconeixen
 que s'han de preparar per go-
 vernar en solitari i amb la seva
 majoria estrictament. És a dir,
 enmig del batibull...

Josep M. Sanmartí

